

Sygn. akt V CSK 62/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa E. F. i H. F.

przeciwko S. H.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz
pозwanej.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów E. F. i H. F. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie powołali się w sposób jednoznaczny na którąkolwiek z przytoczonych wyżej przyczyn kasacyjnych, nie zawarli także stosownego wywodu jurydycznego mającego na celu wykazanie, że taka przyczyna kasacyjna faktycznie w niniejszej sprawie występuje. Nie spełnia bowiem szeroko omówionych w orzecznictwie i nauce prawa wymagań wyraźnego przytoczenia konkretnej przyczyny kasacyjnej i jej uzasadnienia, ogólnikowe stwierdzenie, że powodowie wnoszą o przyjęcie

skargi do rozpoznania, albowiem brak jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznego określenia kryteriów „rażącej niewdzięczności” obdarowanego w rozumieniu art. 898 § 1 k.c., w szczególności co do tego, czy niewdzięczność polegająca na szeregu drobnych czynów zaistniałych przed złożeniem przez darczyńców oświadczenia o odwołaniu darowizny i kontynuowanych po jego złożeniu stanowi „rażącą niewdzięczność”. Stwierdzenie to nie zostało poparte jednak jakimikolwiek szerszymi wywodami prawnymi, co w istocie uniemożliwia ocenę, czy zachodzą przesłanki do przyjęcia skargi do rozpoznania. Niezależnie od tego należy podnieść, że problematyka rażącej niewdzięczności obdarowanego jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego oraz opracowań komentatorskich i naukowych, w których przedstawiany jest ugruntowany pogląd, że sąd dokonuje oceny istnienia podstaw do odwołania darowizny nieruchomości z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanego uwzględniając ustalone fakty, analizowane w kontekście stosunków społecznych i obyczajów określonego środowiska (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 32/66, OSNC 1968, Nr 12, poz. 199, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004 r., II CK 39/04, nie publ., z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 571/04, nie publ. i z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 278/11, nie publ., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2012 r., I CSK 284/11, OSP 2013, Nr 1, poz. 3). Najistotniejsze są więc w tego rodzaju sprawach ustalenia faktyczne stanowiące podstawę subsumcji, a uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd Apelacyjny naruszył w sposób oczywisty i rażący przytoczoną normę prawa materialnego, odmawiając przypisania zachowaniu pozwanej znamion "rażącej niewdzięczności".

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.